

DE
MOORD
IN
KAMER
11

MATTHEW BLAKE

Vertaling Arthur Wevers

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 MJB Media Ltd
Oorspronkelijke titel: *A Murder in Paris*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Arthur Wevers
Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer
Omslagbeeld: © Aimee Marie Lewis / Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1789 1
ISBN 978 94 027 7497 9 (e-book)
NUR 330
Eerste druk augustus 2025

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Publishers* Ltd, London, Great Britain.
Matthew Blake asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

HÔTEL LUTETIA, PARIJS

1945

‘**N**og een lijk,’ zegt een van de piccolo’s. ‘Boven, in kamer 11.’

Hij zucht. ‘Moord of natuurlijke dood?’

‘Dat is jouw werk. Ik heb gezegd dat je zou komen kijken.’

Hij heeft genoeg van moorden en lijken. De oorlog is voorbij, maar de dood blijft rondwaren. Hij staat op, verlaat het kantoor en loopt de lobby in. Het Hôtel Lutetia, het juweel van de Rive Gauche, zit helemaal vol. Er staan groepen mensen bij de ingang, in de imposante eetzaal, in het brede trappenhuis en in de gangen. De bezetting is nog slechts een herinnering, of een nachtmerrie.

Tegenwoordig lopen er Amerikaanse GI’s, Britse verbindings-officieren en Franse verzetsstrijders in Parijs rond.

Maar niemand merkt ze op. Mensen zien alleen de overlevenden. De kampoverlevenden komen aan op het Gare d’Orsay in hun gestreepte vodden en met hun kaalgeschoren hoofd, graatmager en soms halfdood. Dit grand hôtel is hun tijdelijke thuis. Het zijn net spoken die terugkeren in het land van de levenden.

Hij bereikt de eerste verdieping en vindt kamer 11. In de gang

staan overlevenden die er graag meer van willen weten. Het slachtoffer is jong. Ze zou haar hele leven nog voor zich hebben gehad. Het is tragisch, maar dat zijn de meeste gebeurtenissen in deze stad na de oorlog. Hij leunt voorover en legt zijn vingers op haar hals om haar hartslag te voelen.

Ze is inderdaad dood. Hij zoekt haar naam op in de gegevens.

Het Rode Kruis wil niet dat ze het hotel als plaats van overlijden opgeven en daarom meldt hij dat ze tijdens het transport is gestorven, een van de velen die Parijs niet hebben gehaald.

Hij verlaat kamer 11 en loopt door het brede trappenhuis van dit imposante grand hôtel, langs de nieuwe groep overlevenden die zich naar hun kamers begeven. Vroeger was dit een van de beroemdste hotels ter wereld. De gasten dromden bijeen in de bar, voerden geanimeerde gesprekken in het restaurant, beleefden vurige affaires in de suites en discussieerden in de lounge terwijl ze sigaren rookten. Hij herinnert zich hoe magisch dit hotel voor de oorlog was. Parijs was vroeger de lichtstad. De afgelopen vijf jaar is alles veranderd. Parijs is nu al veel te lang een stad van de duisternis.

Hij loopt terug naar zijn kantoor, vult het formulier in en zet er een stempel op. Tijdens de lunchpauze loopt hij door de Rive Gauche om zijn hoofd leeg te maken. Hij voelt zijn hand trillen en de tranen in zijn ogen prikken wanneer hij een trekje van zijn sigaret neemt. Zijn hele lijf wordt geteisterd door prangende gevoelens die hij niet kan verklaren.

Hij is niet altijd zo geweest. De pracht van het verleden is dood, net als in het Lutetia. In zekere zin zijn ze hier allemaal overlevenden.

Parijs zal nooit meer hetzelfde zijn.

En hij ook niet.

1

OLIVIA

Het telefoontje komt op het slechtst mogelijke moment. Ik ben TJ aan het klaarmaken voor school. Zoals gewoonlijk weigert hij zijn sokken aan te trekken omdat ze kriebelen, en daarna wil hij ook zijn schoenen niet aan, en ik kan maar beter niet vragen of zijn huiswerk voor aardrijkskunde in zijn rugzak zit. Ik ben een alleenstaande moeder en als zesjarige heeft hij al genoeg kracht om de ochtendroutine in een soort worstelwedstrijd van de WWE te veranderen. Soms zou ik willen dat ik met The Rock samenwoonde. Ik weet zeker dat hij de schoenenkwestie binnen dertig seconden zou hebben opgelost. Maar helaas ben ik alleen. Ik heb altijd het gevoel dat ik het werk van twee mensen in mijn eentje moet doen.

Uiteindelijk drijf ik TJ bij de trap in de hoek. Ik weet zijn voeten in zijn schoenen te persen en maak het klittenband stevig vast voordat hij de kans krijgt om te protesteren. Zijn beduimelde huiswerk vind ik gevaarlijk dicht bij de jampot op de keukentafel. Hij heeft Azië op Afrika geschreven en Noord-Amerika op Europa. Maar nu is het te laat. Er zit alleen jam aan de bovenhoek, dus ik veeg het blaadje schoon met mijn vingers en stop

het in zijn rugzak. En natuurlijk loop ik uiteindelijk met die tas te zeulen.

‘Oké, hop, hop, hop.’

TJ is in zichzelf aan het zingen. Het is een mix van nummers van Dua Lipa en Taylor Swift die hij waarschijnlijk op de autoradio heeft gehoord toen we naar school reden. Ik kan me niet herinneren dat mijn moeder dit soort dingen moest doen. Op dit tijdstip rookte zij een van haar dagelijkse zestig sigaretten. Ze vond een traditionele opvoeding iets heel ouderwets, een achterhaalde gewoonte die niet paste bij progressieve types zoals zij, en daarom moest ik zelf maar zorgen dat ik op tijd op school was. Nu sta ik bij mijn keurige twee-onder-een-kapwoning in een grauwe, gemiddelde voorstad van Londen – Redbridge, als je het graag wilt weten, niet zo chic als Islington en niet zo hip als Camden; niemand zegt de woorden ‘scene’ en ‘Redbridge’ ooit in een en dezelfde zin – en houd ik de deur open voor mijn zingende zesjarige. Ik ben moeder, portier, chauffeur en, last but not least, psychotherapeut en geheugendeskundige.

Ik doe de voordeur op slot. TJ huppelt naar de auto. De radio ontwaakt wanneer ik onze krakkemikkige Ford Mondeo tot leven wek. Ik kijk hoe laat het is en constateer dat we zes minuten hebben voor een rit van tien minuten. Ik plan de ochtendroutine alsof het een militaire oefening is en snap niet waar de tijd op een schooldag blijft. Ik sta voor zevenen op en probeer tien minuten vrij te houden voor rek- en strekoefeningen en een heel klein beetje tijd voor mezelf. Maar om halfnegen bij school zijn is net zoiets als de honderd meter in minder dan tien seconden rennen. Het zal me nooit lukken, blijkt net zo ingewikkeld als algebra en de perfect gekookte risotto.

‘Maaaaaam...’

Nog zoiets wat TJ doet om mijn aandacht te trekken. Hij weet

dat ik het irritant vind en daarom blijft hij het doen. Dat heeft hij van Kyle geleerd, zijn vader en mijn ex, de kampioen namen op neerbuigende toon uitspreken.

Ik wil TJ net tot de orde roepen wanneer het telefoontje komt over de speaker. Het nummer staat niet in mijn contactenlijst. Ik verwacht helemaal geen telefoontje. Maar het zou een patiënt kunnen zijn of iemand van het ziekenhuis. Ik neem op, zeg tegen TJ dat hij zijn mond moet houden en leg Sabrina Carpenter, die 'Please Please Please' zingt op de radio, het zwijgen op.

'Hallo,' zeg ik. 'Met dokter Finn.'

Dat is gewoonlijk het enige waarmee ik TJ koest kan krijgen. Hij is al zijn hele leven geïntigreerd door die andere vrouw die 'dokter Finn' heet. Dokter Finn lijkt op mama en klinkt als mama, maar heeft een werkstem die heel anders is en zegt hem niet de hele tijd dat hij van dingen af moet blijven of zijn handen moet wassen. In TJ's hoofd ben ik de Pepper Potts van dokter Finns Iron Man, een behulpzame assistente die boodschappen doorgeeft en ervoor zorgt dat dingen op tijd gebeuren.

'De dokter Finn die bij het geheugencentrum van het Charing Cross Hospital werkt?'

'Ja. Met wie spreek ik?'

'Ik bel uit het Hôtel Lutetia in Parijs.'

Dat verklaart het accent en het buitenlandse telefoonnummer. Ik denk eerst dat het een grap is, hoewel de stem ernstig klinkt. Ik doe vaak mee aan prijsvragen waarmee je een minibreak in de Cotswolds of een cruise van vijf nachten op de Middellandse Zee kunt winnen. Maar ik kan me niet herinneren dat ik heb meegedaan aan een prijsvraag waarbij je een tripje naar Parijs en het Lutetia kon winnen. Ik ben half Française, maar heb nog nooit in het Lutetia overnacht. Een nacht in een bezem-

kast op de vijfde verdieping kost al een torenhoog bedrag en past dus niet binnen mijn budget. Ik heb wel een link met het Lutetia, maar dat is een heel ander verhaal. En het is ook niet echt mijn link, maar die van mijn familie.

Ik denk aan mijn werk. Is het een voormalige cliënt die mijn visitekaartje nog heeft? Een collega? Maar een psychotherapeut is geen software-engineer in Silicon Valley, en de mensen met wie ik werk hebben meestal niet genoeg geld voor het beroemdste vijfsterrenhotel in de Rive Gauche.

Ik kijk op de klok. In Parijs is het een uur later dan in Londen. Als ik een Parijse moeder was zou mijn zoon nu al veel te laat zijn voor school. Maar als ik in Parijs woonde zou ik de taille van een stengel bleekselderij hebben en een charmant nonchalante houding aannemen tegenover schooltijden. Dan zou ik ondertussen waarschijnlijk al twee espresso's hebben gedronken en op weg zijn naar mijn afspraak met een spannende jonge minnaar die Gabriel of Jean-Luc heette. Maar om halftien heb ik een afspraak met een patiënt die Alan heet en het over zijn traumatische herinneringen aan het schoolzwemmen wil hebben. Ja, ik leid een echt glamourleven.

‘Sorry,’ zeg ik, ‘maar ik ben in Londen en breng net mijn zoon naar school. Kan ik u dadelijk terugbellen?’

De beller zwijgt even. ‘Kent u een vrouw die Sophie Leclerc heet?’

Ik heb veel mensen leren kennen in mijn leven. Ik onthoud de namen van patiënten zolang ze bij mij onder behandeling zijn. Daarna wordt het dossier afgesloten. Ik heb weleens gelezen dat het menselijk brein slechts ongeveer honderdvijftig goede bekenden aankan. Als het er meer worden, is het hopeloos. Op sommige dagen heb ik het gevoel dat vijftig voor mij meer dan genoeg is.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Niet dat ik weet. Maar luister, ik bel u wel –’

‘Madame Leclerc zit te wachten in de lobby van het Hôtel Lutetia, hier in Parijs. Ze is heel erg overstuur en zegt dat u de enige bent die haar kan helpen.’

‘Het spijt me, maar u hebt vast het verkeerde nummer. Ik ben in Londen en niet in Parijs. En ik ken helemaal geen Sophie Leclerc.’

Ik werp een blik op TJ. Hij heeft geen belangstelling meer voor de beller en dokter Finn en speelt met de Chelsea-sleutelhanger die aan zijn rugtas hangt. Hij beweegt zijn duim naar het scherpe stuk. Ik wacht op de snee, het bloed en de tranen. Deze ochtend is een soort nachtmerrie. En het lijkt erop dat het allemaal nog erger wordt.

‘Ik weet niet goed hoe ik dit moet zeggen,’ zegt de beller. ‘Maar de vrouw in de lobby beweert dat ze, nou ja...’

Ik wil het gesprek beëindigen en gewoon mijn zoon naar school brengen.

Dan zegt hij het.

‘...ze beweert dat ze uw grootmoeder is.’

2

OLIVIA

Oma? Dat verklaart in elk geval de link met Parijs. Ik klink heel erg Brits, maar heb twee paspoorten. Mijn oma van moederskant is zo Frans als maar kan, zo'n Parijse vrouw met een onmogelijke taille en een bijzonder relaxte tijdsbeleving. Als tiener in Londen keek ik altijd uit het raam als het regende en dacht ik aan de Parijse versie van mezelf die door de Rive Gauche liep. De Franse Olivia dronk café au lait, voerde gesprekken over het existentialisme, werd verliefd en schilderde 's avonds hartverscheurende aquarellen. Mijn geïdealiseerde Franse mannen waren zelfverzekerder en aantrekkelijker dan de puisterige Kevs en Mikes met hun beugels die op Oaks Park High rondliepen. Mijn fantasieën wonnen het moeiteloos van de biologielessen en het verplichte koor op school.

‘Zou u de vrouw voor me willen beschrijven?’ vraag ik.

‘Slank, gemiddelde lengte, grijs haar in een paardenstaart, een soort Japanse jas. Maar dat laatste zie ik misschien verkeerd.’

Ik zucht. Daar gaan we dan. Het is nu toch gebeurd. Dit is het telefoontje dat iedereen met een heel oud familielid op een ge-

ven moment verwacht. Het gaat al een tijdje niet goed met oma, maar ik zit nog in de ontkenningfase en wil niet onder ogen zien dat ze heel snel achteruitgaat. Het is op zich al zwaar om een zesjarige met een schoenenvermijdingssyndroom op te voeden, maar als je dat moet combineren met de zorg voor een zessenennegentigjarige die zich niets meer kan herinneren, dan vraag je in wezen om een hartaanval. Ik zou willen dat er iemand in mijn leven was die me kon helpen. Maar Kyle heeft een Nieuwe Vriendin en mijn moeder is overleden toen ik een tiener was. Ik zal het allemaal in mijn eentje moeten doen.

‘Dat klinkt als mijn oma,’ zeg ik. ‘Maar die heet niet Sophie Leclerc.’

‘Pardon?’

‘Mijn grootmoeder heet niet Sophie Leclerc. Mijn grootmoeder heet Joséphine. Joséphine Benoît.’

Dat is niet iets waar ik gewoonlijk mee te koop loop. Oma is mijn enige ‘claim to fame’. En stiekem vind ik het geweldig. Op school maakte het niet veel indruk dat oma schilder was, en niet de spits van Manchester United of een halvefinalist in *X Factor*. Maar op zich is het wel handig om de kleindochter van een van de beroemdste portretschilders ter wereld te zijn. Aan de andere kant van de lijn wordt even gezwegen, alsof de beller de verwachte oude vrouw met een nieuwe blik bekijkt.

‘Net als de schilder?’ vraagt hij. ‘Net als de schilder van het portret in de lobby van het Lutetia? Het portret dat boven haar hoofd hangt?’

Daar gaan we dan. Het pronkstuk in de lobby van het Lutetia is al sinds de jaren zestig oma’s beroemdste portret. Ze heeft andere portretten geschilderd, en die hebben allemaal iets met de oorlog te maken, maar dit schilderij is echt heel beroemd. Gasten lopen door de draaideur en zien dan een van de bekend-

ste Parijse portretten uit de naoorlogse periode. Het hangt aan de linkerkant voordat je bij de receptie komt. Toeristen poseren bij het schilderij voor een foto, maar de meeste mensen weten waarschijnlijk niet eens wie het heeft geschilderd of wat de achtergrond van het schilderij is. Maar het is een ding geworden. Het is kortgeleden weer een hype geworden door TikTok. Ik heb oma weleens proberen uit te leggen wat ‘viraal gaan’ betekent.

‘Ja. Maar niet zoals de schilder. Ze is de schilder en heet toch echt Joséphine en niet Sophie.’

‘Mijn excuses. Ze zei dat ze Sophie heette. Ze zei dat ik dit nummer moest bellen en met dokter Olivia Finn moest spreken.’

‘Ik snap het.’

Ik snap het ook echt. Zelfs mensen die niets van kunst weten, weten één ding over oma, namelijk dat ze nogal op haar privacy is gesteld. Ze is beroemd omdat ze niet beroemd wil zijn. Oma’s schuwheid is haar grootste sellingpoint geworden. Mijn moeder en ik waren de enigen die oma echt kenden. De rest van de wereld moest gewoon maar raden.

‘Zou u uw grootmoeder kunnen komen ophalen?’

‘Ik ben in Londen, zoals ik al zei,’ zeg ik. ‘Ik breng nu mijn zoon naar school.’

‘Ze kan hier niet in de lobby blijven, ook al zit ze onder haar eigen schilderij.’

Ik ben nu helemaal in de dokter Finn-modus. Een voordeel van mijn werk als psychotherapeut is dat ik altijd heel goed op let op wat mensen zeggen. Ik herinner me precies wat hij daar net heeft gezegd.

Ik bel uit het Hôtel Lutetia in Parijs.

Hij heeft niet gezegd dat hij in het hotel werkt of vanuit de receptie belde. Dat heb ik gewoon maar aangenomen.

‘Werkt u bij het Hôtel Lutetia?’

‘Nee,’ zegt de beller. ‘Ik ben *capitaine* Vidal. Ik werk voor het Parijse bureau van de DNPJ, de Direction nationale de la Police judiciaire.’

Dat klinkt niet goed, en het dringt langzaam tot me door dat dit weleens ernstig zou kunnen zijn. Oma weet duidelijk niet meer waar haar echte leven ophoudt en de kunst begint. Ze is als een kind dat ergens voor het eerst heeft gelogeed en zelf de weg naar huis probeert te vinden.

‘Waarom is de politie erbij betrokken?’

‘Dat vertel ik zo.’

‘Oma’s appartement bevindt zich op ongeveer tien minuten van het Lutetia. Haar hulp komt iedere ochtend om zeven uur langs om voor haar te zorgen.’

‘Ze heeft toch wel vrienden in Parijs die haar kunnen komen halen?’

Nee, wil ik zeggen. Mensen die zo op hun eenzaamheid zijn gesteld hebben geen vrienden. Ze hebben alleen familieleden, en die zijn allemaal dood, op mij na. Ik heb weleens overwogen om naar Parijs te verhuizen, maar oma is erg aan haar onafhankelijkheid gehecht. Ze vindt het verschrikkelijk als mensen zich met haar zaken bemoeien. Wanneer je ook maar suggereert dat ze permanente zorg nodig heeft, kijkt ze je aan met een dodelijke blik.

‘Al haar vrienden zijn stokoud of dood.’

‘Dus u bent de enige.’

Diep vanbinnen weet ik dat ik vandaag toch naar Parijs zal gaan om dit probleem op te lossen. Zo gaat dat toch met dochters of kleindochters en bejaarde familieleden? Ik dacht dat ik op mijn leeftijd verjaardagstaarten zou bakken en dure flessen wijn zou opentrekken terwijl ik een blik wierp op mijn schitte-

rende patiotuin. Ik zou op de vlekkeloze vlonder bij de vuurkorf zitten en samen met oude vrienden en leuke nieuwe burens in de openlucht van maaltijden genieten.

‘Geef me even de tijd om het een en ander te regelen. Kan het hotel op mijn oma passen tot ik er ben?’

‘Ik zal het vragen.’

‘Dank u.’ Ik kijk op de klok en zie dat TJ nu al te laat is voor school. De ochtendbijeenkomst begint bijna en een van de juffen zal met een klembord bij de ingang staan. Natuurlijk is TJ bang voor die juffen, want ik vind ze ook doodeng. Ik kan wel zeggen dat mijn vrijzinnige oma dementeert en dat ik daarom te laat ben, maar denk niet dat ze me zullen geloven.

‘Wat doet oma eigenlijk in dat hotel?’ vraag ik. ‘Waarom is ze daar precies?’

‘Nu wordt het helaas nog lastiger,’ zegt hij. ‘Blijkbaar wil ze een misdrijf bekennen.’

3

OLIVIA

Ik ben sprakeloos door die laatste zin, maar capitaine Vidal geeft me ook niet de kans om te reageren. Dit bevalt me helemaal niet. Het voelt alsof er geheimen uit het verleden worden opgegraven.

‘Hoe oud is uw grootmoeder?’ vraagt hij.

Ik wil antwoorden dat het niet beleefd is om naar de leeftijd van een dame te vragen, maar ben niet in de stemming om grappen te maken. Oma was van de oorlogsgeneratie. Mensen die zo oud zijn trekken soms een paar jaar van hun leeftijd af en tellen er soms een paar jaar bij op. Zelf zegt ze dat ze zesennegentig is.

‘In de negentig,’ zeg ik diplomatiek.

‘Dan was ze dus volwassen aan het einde van de oorlog?’

Ik hoef het niet voor hem uit te rekenen. Capitaine Vidal heeft duidelijk weleens van mijn oma gehoord, maar heeft geen idee wat voor soort werk ze maakte. Oma is beroemd door haar schilderijen over de bezetting in Parijs en de verschrikkingen die Frankrijk tijdens de oorlog heeft doorstaan. Ik weet niet of ze weleens andere onderwerpen heeft geprobeerd, maar dat is dan kennelijk niets geworden.

‘Zo goed als.’

‘Volgens de hotelmanager zegt uw grootmoeder dat ze Sophie Leclerc heet. Ze wil graag tot kamer 11 worden toegelaten.’

‘Oma heeft al een tijdje last van geheugenproblemen. Ze is duidelijk een beetje in de war. Heel erg in de war zelfs, zo te horen. Ze verwacht het echte leven met haar kunst.’

‘Is dat een formele diagnose?’

Dat is een heikel punt. ‘Ze haat artsen en onderzoeken. Ze zegt altijd dat ze niet wil weten wat er mis met haar is. Maar ze is al jaren een beetje vergeetachtig.’

Niemand durft het d-woord in haar bijzijn te zeggen. Dat is taboe, net als het k-woord. Het is gemakkelijker om het over ‘seniorenmomenten’ of ‘vergeetachtigheid’ te hebben. Maar ik ben geheugendeskundige en zelfs ik vind het moeilijk om erover te beginnen.

‘U hebt me nog steeds niet gezegd wat er aan de hand is.’

Capitaine Vidal kucht. ‘Uw grootmoeder is ongeveer een uur geleden de lobby van het Hôtel Lutetia binnengelopen. Ze beweerde dat ze Sophie Leclerc heette. En ze heeft een misdrijf bekend.’

Ik ben eindelijk bij de school, die vlak naast Oaks Park High staat, de school waar ik op zat. TJ heeft zijn rugzak op zijn knie. Ik buig me opzij, geef hem een onhandige knuffel en zeg dat hij naar de ochtendbijeenkomst moet rennen. Ik voel me schuldig omdat hij te laat is en vraag me af of ik meer op mijn moeder lijkt dan ik denk. Ze zei vaak dat te laat komen haar manier was om tegen het kapitalisme en het militair-industriële complex te protesteren. Maar dat zei ze ook wanneer ik de vuilnisbakken moest buitenzetten.

Ik keer terug naar het telefoontje. Oma heeft een misdrijf bekend? Je kunt van alles over haar zeggen, maar niet dat ze een

crimineel is. En ze mag dan een kunstenaar zijn, ze gedraagt zich niet enorm excentriek. Inspecteurs van de Franse politie bellen niet omdat iemand is vergeten iets af te rekenen of omdat een bejaarde een hotel binnenloopt om even pauze te nemen. Er is duidelijk meer aan de hand.

‘En wat heeft ze dan precies bekend?’

De stem klinkt kalm maar onheilspellend. Ik word er bang van.

‘Een moord,’ zegt hij ten slotte.